

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 2 września 2021 r. – Komisja Europejska / Republika Portugalska

(Sprawa C-169/20) ⁽¹⁾

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Artykuły 110 TFUE – Opodatkowanie wewnętrzne – Opodatkowanie dyskryminujące – Zakaz – Używane pojazdy przywożone z innych państw członkowskich – Składnik opłaty rejestracyjnej obliczany na podstawie emisji dwutlenku węgla – Brak uwzględnienia obniżenia wartości pojazdu]

(2021/C 462/18)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo M. França i C. Perrin, następnie G. Braga da Cruz i C. Perrin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, N. Vitorino, A. Pimenta, P. Barros da Costa i S. Jaulino)

Sentencja

- 1) Poprzez wyłączenie obniżenia wartości składnika środowiskowego przy obliczaniu wartości pojazdów używanych dopuszczonych do ruchu na terytorium portugalskim i zakupionych w innym państwie członkowskim w ramach obliczania opłaty od pojazdów przewidzianej w Código do imposto sobre veículos (kodeksie opłaty od pojazdów), zmienionym przez lei 71/2018 (ustawę nr 71/2018), Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 110 TFUE.
- 2) Republika Portugalska zostaje obciążona kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 209 z 22.6.2020.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 2 września 2021 r. – Komisja Europejska / Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-180/20) ⁽¹⁾

[Skarga o stwierdzenie nieważności – Decyzje (UE) 2020/245 i 2020/246 – Stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Partnerstwa ustanowionej na mocy Kompleksowej i wzmocnionej umowy o partnerstwie między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Armenii, z drugiej strony – Umowa, której niektóre postanowienia mogą zostać powiązane ze wspólną polityką zagraniczną i bezpieczeństwa (WPZiB) – Przyjęcie regulaminów wewnętrznych Rady Partnerstwa, Komitetu Partnerstwa, podkomitetów i innych organów – Przyjęcie dwóch odrębnych decyzji – Wybór podstawy prawnej – Artykuł 37 TUE – Artykuł 218 ust. 9 TFUE – Zasada głosowania]

(2021/C 462/19)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Kellerbauer i T. Ramopoulos, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: P. Mahnič, M. Balta i M. Bishop, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Republika Czeska (przedstawiciele: K. Najmanová, M. Švarc, J. Vlácil i M. Smolek, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Republika Francuska (przedstawiciele: T. Stehelin, J.-L. Carré i A.-L. Desjonquères, pełnomocnicy)

Sentencja

1. Stwierdza się nieważność decyzji Rady (UE) 2020/245 z dnia 17 lutego 2020 r. w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Partnerstwa ustanowionej na mocy Kompleksowej i wzmocnionej umowy o partnerstwie między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Armenii, z drugiej strony, w odniesieniu do przyjęcia regulaminu wewnętrznego Rady Partnerstwa oraz regulaminów Komitetu Partnerstwa, podkomitetów i innych organów ustanowionych przez Radę Partnerstwa oraz ustanowienia listy podkomitetów do stosowania tej Umowy, z wyłączeniem tytułu II tej Umowy, a także decyzji Rady (UE) 2020/246 z dnia 17 lutego 2020 r. w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Partnerstwa ustanowionej na mocy Kompleksowej i wzmocnionej umowy o partnerstwie między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Armenii, z drugiej strony, w odniesieniu do przyjęcia regulaminu wewnętrznego Rady Partnerstwa oraz regulaminów Komitetu Partnerstwa, podkomitetów i innych organów ustanowionych przez Radę Partnerstwa oraz ustanowienia listy podkomitetów do stosowania tytułu II tej Umowy.
2. Skutki decyzji 2020/245 i 2020/246 zostają utrzymane w mocy.
3. Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania.
4. Republika Francuska i Republika Czeska pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 209 z 22.6.2020.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 2 września 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – DM, LR / Caisse régionale de Crédit agricole mutuel (CRCAM) – Alpes-Provence

(Sprawa C-337/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Usługi płatnicze w ramach rynku wewnętrznego – Dyrektywa 2007/64/WE – Artykuły 58 i 60 – Użytkownik usług płatniczych – Zgłaszanie nieautoryzowanych transakcji płatniczych – Odpowiedzialność dostawcy usług płatniczych za rzeczone transakcje – Powództwo odszkodowawcze wytoczone przez poręczyciela użytkownika usług płatniczych]

(2021/C 462/20)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strony wnoszące skargę kasacyjną: DM, LR

Druga strona postępowania: Caisse régionale de Crédit agricole mutuel (CRCAM) – Alpes-Provence

Sentencja

- 1) Artykuł 58 i art. 60 ust. 1 dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniającej dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylającej dyrektywę 97/5/WE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, by użytkownik usług płatniczych mógł pociągnąć dostawcę tych usług do odpowiedzialności na podstawie systemu odpowiedzialności innego niż przewidziany w tych przepisach, w przypadku gdy użytkownik ten uchybił ciężącemu na nim obowiązkowi zgłoszenia przewidzianemu w art. 58 wspomnianej dyrektywy.